

Борисъ Василевъ

Мечо

Той се роди въ края на зимата и израстна единъ на майка.

Дѣдо казваше, че другитѣ кученца завлѣкълъ нѣкой порѣ. Не знамъ, дали бѣше вѣрно, но малкиятъ смучеше млѣкото и на братчетата си, вѣртѣше кжса опашчица, която едвамъ се отдѣляше отъ тѣлото му, пълнѣше и се лѣскаше кждравъ и кафявъ, като сжщинско мече. . .

Блѣскавитѣ му очички често се спираха на насъ и въ тѣхъ проличаваше радостъ. Тогава дѣдо го вземаше, разтваряше розовата му устица, показваше черното набраздено небе, изпъкналото чело, приглаждаше козината му и казваше:

— Ще му викаме Мечо. Ихъ, ако е уменъ като майка си! . .

Мечо растѣше на часъ. Скоро почна да гони и сабаря майка си изъ двора и по поляната. Отъ сутринъ до тъмна вечеръ двамата прекарваха въ неспирна игра и буйна радостъ.

Ала презъ есенъта майката се поболѣ и умрѣ.

Седмица Мечо пролежа свитъ и замисленъ подъ стрѣхата на плѣвнята. Тамъ братчето ми Иванчо дѣлѣше съ него всичко, каквото му дадатъ, галѣше го по главата и нажалено го окайваше. . .

Вмѣсто майка си, Мечо обикна него, и оживѣ.

Двамата другари цѣлъ день се закачаха, борѣха се, и никой не можеше да ги раздѣли. Отъ радостъ Мечо ту квичеше, ту надуваше голѣмото си гърло и надъ гмахалата забухваше неговиятъ лай, силенъ и твърдъ, като ласа на дебелата черковна камбана.